

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Polityka jakości produktów rolnych - jaką wytyczyć strategię

P7_TA(2010)0088

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych: jaką strategię wybrać? (2009/2105(INI))

(2011/C 4 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych (COM(2009)0234),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie jakości produktów rolnych: normy jakości produktów, wymogi w zakresie produkcji rolnej i systemu jakości (COM(2008)0641),
 - uwzględniając rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. na temat gwarancji jakości żywności, w tym harmonizacji lub wzajemnego uznawania norm ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 9 października 1998 r. w sprawie polityki na rzecz zapewnienia jakości produktów rolnych i rolno-spożywczych ⁽²⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy Komisji z października 2008 r. w sprawie systemów certyfikacji jakości żywności,
 - uwzględniając ocenę funkcjonowania wspólnej polityki rolnej (WPR),
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (COM(2008)0040),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0029/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska ma najwyższe standardy w dziedzinie jakości produktów spożywczych na świecie oraz że te wysokie standardy odpowiadają wymaganiom konsumentów europejskich i są sposobem maksymalizacji wartości dodanej,
- B. mając na uwadze, że wsparcie dla małych i średnich gospodarstw rolnych, których poziomy produkcji i konsumpcji odpowiadają lokalnym potrzebom, podtrzymuje zarówno tradycyjne, jak i empiryczne metody uprawy roli oraz zapewnia ich stosowanie zgodnie z najwyższymi normami jakości i bezpieczeństwa;
- C. mając na uwadze, że produkty europejskie wysokiej jakości są „żywym” dziedzictwem kulturowym i kulinarnym Unii Europejskiej oraz stanowią istotny element życia gospodarczego i społecznego wielu regionów europejskich, ponieważ umożliwiają działalność mającą bezpośrednie odniesienie regionalne, zwłaszcza na obszarach wiejskich,
- D. mając na uwadze, że obecna polityka dotycząca łańcucha dostaw wpływa na możliwości małych producentów dotarcia do szerokich grup odbiorców;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0098.

⁽²⁾ Dz.U. C 328 z 26.10.1998, s. 232.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- E. mając na uwadze, że konsumenci są coraz bardziej zainteresowani nie tylko bezpieczeństwem żywności, ale także jej pochodzeniem i metodami produkcji artykułów żywnościowych; mając na uwadze, że UE w reakcji na tę sytuację wprowadziła cztery systemy oznaczania jakości i pochodzenia artykułów spożywczych, a mianowicie chronioną nazwę pochodzenia, chronione oznaczenie geograficzne, gwarantowaną tradycyjną specjalność oraz pieczęć ekologiczną,
- F. mając na uwadze, że owe systemy certyfikacyjne kojarzą się w świadomości konsumentów z gwarancją wyższej jakości,
- G. mając na uwadze, że możliwe jest stosowanie nowych technologii w celu podawania szczegółowych informacji dotyczących pochodzenia i cech produktów rolnych i spożywczych,

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji oraz uwzględnienie w nim szeregu zaleceń Parlamentu w wyniku procesu refleksji zapoczątkowanego przez zieloną księgę na temat jakości produktów rolnych; pragnie, aby środki zaproponowane przez Parlament w niniejszej rezolucji zostały jak najszybciej wprowadzone w życie, co pozwoli na skuteczne działanie w oparciu o opinie i reakcje rolników i producentów, zebranych w procesie konsultacji w celu dokonania oceny pożądalności, konieczności i proporcjonalności zaproponowanych ram regulacyjnych, przy uwzględnieniu skutków kryzysu gospodarczego oraz dbałości o niegenerowanie dodatkowych kosztów lub obciążeń dla producentów;
2. ubolewa nad faktem, że z myślą o uproszczeniu – które może przynieść odwrotne skutki – komunikat Komisji uwzględni jedynie częściowo potrzeby zgłoszone przez zainteresowane sektory po opublikowaniu zielonej księgi;
3. podkreśla, że jakość stanowi kwestię kluczową w odniesieniu do całego łańcucha żywnościowego oraz jest ważnym atutem służącym wspieraniu konkurencyjności europejskich producentów rolno-spożywczych; uważa, że jakość może stanowić podstawę korzyści handlowych dla europejskich producentów i może pośrednio przyczynić się do rozwoju obszarów wiejskich;
4. uważa, że polityka UE w zakresie jakości może przyczynić się do zwiększenia konkurencji i podniesienia wartości dodanej gospodarki regionów europejskich oraz że wytwarzanie produktów rolnych i spożywczych wysokiej jakości stanowi często jedyną szansę wielu obszarów wiejskich, których możliwości produkcyjne w innych dziedzinach są ograniczone; uważa ponadto, że jakość sprzyja dywersyfikacji produktów i jest środkiem podnoszenia kwalifikacji pracowników;
5. domaga się wzmocnienia polityki jakości Unii Europejskiej, ponieważ stanowi ona ważny bodziec do intensyfikacji wysiłków w zakresie jakości, bezpieczeństwa żywności i poszanowania środowiska naturalnego dla producentów europejskich; uważa, że polityka ta może przyczynić się do znacznego podniesienia wartości dodanej europejskich wyrobów rolno-spożywczych na coraz bardziej zglobalizowanym rynku;
6. jest pewien, że polityka jakości może przyczynić się do ważnych zmian w rolnictwie europejskim, jako że produkty wysokiej jakości to dziedzina o wysokim poziomie produkcji, gdzie tylko produkty o chronionym oznaczeniu geograficznym mają wartość 14 mld euro;
7. sądzi, że wprowadzenie różnych poziomów ochrony europejskich oznaczeń jakości mogłoby doprowadzić do powstania niesprawiedliwych sytuacji, zwłaszcza jeżeli brałoby się pod uwagę przede wszystkim kryteria gospodarcze; uważa w związku z tym, że wszystkie oznaczenia geograficzne powinny być uznawane w takim samym stopniu;
8. uważa, że na coraz szerzej otwartym rynku konieczne jest, by Unia broniła w negocjacjach ze Światową Organizacją Handlu (WTO) stanowiska, zgodnie z którym produkty wysokiej jakości są w skuteczny sposób chronione dzięki systemowi ochrony własności intelektualnej;
9. podkreśla, że w ramach negocjacji WTO Komisja musi starać się o zagwarantowanie porozumienia w sprawie „kwestii niehandlowych”, które zapewni, że importowane produkty rolne będą spełniały te same wymogi w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska, co wymogi nakładane na produkty rolne wytwarzane w UE;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

10. jest zdania, że nowa polityka UE w zakresie jakości powinna „otworzyć się” bardziej na produkty z nowych państw członkowskich, które dopiero od kilku lat mają szansę uczestnictwa w systemie rejestracji oznaczeń geograficznych; wymogi, które należy wypełnić w celu zarejestrowania danego produktu muszą być przejrzyste i zrozumiałe nie tylko dla wnioskodawców (producentów), ale i dla konsumentów;

11. uważa, że należy nasilić kontrolę i koordynację między Komisją a państwami członkowskimi, aby zapewnić zgodność importowanych środków spożywczych z europejskimi normami jakości i bezpieczeństwa żywności, a także z normami środowiskowymi i socjalnymi;

12. podkreśla, że potrzebne są normy jakości zapewniające skuteczną komunikację z konsumentami na temat sposobów wytwarzania produktów oraz oferujące zachęty do podwyższania tych norm, co przyczyniałoby się do poszerzenia celów polityki UE;

13. jest zdania, że europejska polityka jakości musi być ściśle powiązana z reformą wspólnej polityki rolnej po roku 2013 r.; uważa, że w kontekście tej polityki UE musi zaproponować wsparcie finansowe, aby produkcja żywności charakteryzowała się wysoką jakością; wyraża przekonanie, że takie wsparcie powinno przyjąć postać rozwijania, różnicowania i zwiększania dostępności do drugiego filaru wspólnej polityki rolnej, przede wszystkim w odniesieniu do unowocześniania gospodarstw rolnych oraz tworzenia i rozwoju mikroprzedsiębiorstw na obszarach wiejskich; podkreśla, że finansowe wsparcie podnoszenia jakości produktów może przyczynić się do przejścia na produkcję na potrzeby rynku gospodarstw produkujących niemal wyłącznie na potrzeby własne; jest zdania, że organizacje producentów potrzebują więcej wsparcia, przede wszystkim po to, aby uniknąć pogorszenia sytuacji drobnych producentów;

14. podkreśla, że różnorodność musi pozostać bogactwem Europy i że wszystkie produkty wysokiej jakości odpowiadające kryteriom określonym przez Unię powinny zostać uznane i być chronione; uważa, że konieczne jest, aby WPR po 2013 r. wspierała w szczególności politykę jakości, a w szczególności wysiłki producentów na rzecz bardziej ekologicznych metod produkcji; twierdzi, że regiony są partnerami WPR, współfinansują i zarządzają rozwojem obszarów wiejskich; dodaje, że dzięki bliskiemu położeniu geograficznemu regiony są partnerami producentów, a w szczególności producentów produktów tradycyjnych i ekologicznych; jest zdania, że regiony powinny zostać włączone w proces uznawania i promowania produktów posiadających oznaczenie, produktów tradycyjnych i produktów ekologicznych;

Unijne wymogi w zakresie produkcji rolnej i normy handlowe

15. podkreśla potrzebę formalnego uznania wysiłków podejmowanych przez europejskich producentów w celu spełniania unijnych wymogów w zakresie produkcji rolnej w odniesieniu do norm jakościowych, środowiskowych i zdrowotnych oraz dotyczących dobrostanu zwierząt;

16. w związku z tym wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy różnych istniejących opcji związanych z umożliwieniem europejskim producentom podawania na swoich produktach informacji na temat zaangażowania na rzecz jakości, bezpieczeństwa żywności i przestrzegania wszystkich europejskich standardów produkcji, m.in. w postaci logo Unii Europejskiej będącego gwarancją wysokiej jakości, które powinno być dostępne wyłącznie dla produktów rolnych wyprodukowanych w całości w UE, a ponieważ takie logo stwierdza zgodność z przepisami podlegającymi kontroli urzędowej, w żadnym przypadku nie powinno ono pociągać za sobą dodatkowych kosztów dla podmiotów, ani też obciążeń finansowych lub administracyjnych dla państw członkowskich sprawujących kontrolę;

17. uważa, że produkty rolne z UE jako takie spełniają normy jakości, ponieważ wytwarza się je zgodnie z przepisami prawa UE dotyczącymi jakości produktów, trwałej produkcji oraz kryteriów z zakresu środowiska naturalnego i zdrowia (wzajemna zgodność); ponadto hodowla produktów rolnych zachowuje kulturowe krajobrazy Europy; z uwagi na takie wymogi powinna istnieć możliwość stosowania oznaczenia jakości „wyhodowano (wyprodukowano, wytworzono) w Europie”;

18. uważa, że sektorowe normy handlowe odgrywają ważną rolę w łańcuchu produkcyjnym i dlatego należy je utrzymać; dzięki nim zmiany na rynku są przejrzyste, a kupujący mogą porównywać ceny, rozmiary i jakość produktów, co z punktu widzenia konkurencji gwarantuje równe warunki prowadzenia działalności w Europie;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

19. popiera wprowadzenie dodatkowych nieobowiązkowych pojęć zastrzeżonych, zwłaszcza z myślą o jasnej definicji i zasadach stosowania określeń „produkt górski” oraz „produkt o niskiej emisji dwutlenku węgla” oraz przyjęcie wytycznych UE dotyczących ich stosowania; ponadto wyraża swoje poparcie dla harmonizacji na szczeblu Wspólnoty zasad stosowania określenia „górski”, które obecnie jest objęte odpowiednimi regulacjami jedynie w kilku państwach członkowskich; wzywa Komisję, aby przeprowadziła analizę dotyczącą dalszego rozwoju oznakowań dotyczących „śladu węglowego”, z myślą o wprowadzeniu bardziej kompleksowego pomiaru „śladu ekologicznego”, gdyż oznakowania lub terminy odnoszące się wyłącznie do poziomu emisji dwutlenku węgla pomijają inne kluczowe aspekty środowiskowe, takie jak wpływ na zasoby wodne i różnorodność biologiczną;

20. uważa, że należy wspierać dobrowolne etykietowanie innych przyjaznych dla środowiska i zwierząt systemów produkcji, takich jak „produkcja zintegrowana”, „wypas na świeżym powietrzu” czy „rolnictwo górskie”;

21. uważa za konieczne chronienie produktów z regionów górskich oraz produktów ze stref wolnych od organizmów genetycznie zmodyfikowanych; zwraca się w związku z tym do Komisji o dołożenie wszelkich starań, aby zapewnić odpowiednią ochronę produktom pochodzącym, z tych regionów;

22. wzywa Komisję do podjęcia refleksji nad możliwością wprowadzenia wskaźników jakości w odniesieniu do społecznych warunków produkcji np. dochodów producentów i stosunków umownych między producentami, przetwórcami i sprzedawcami;

23. uważa, że powinno się podawać informację o kraju pochodzenia świeżych produktów rolnych, a w przypadku produktów przetworzonych jednoskładnikowych miejsca pochodzenia surowców rolnych wykorzystanych w wyrobie końcowym, żeby zapewnić większą przejrzystość i identyfikowalność w celu zagwarantowania świadomych zakupów przez konsumentów.

24. przypomina, oznaczenie wskazujące miejsce produkcji rolnej z powodzeniem stosuje się w takich krajach jak Australia i Stany Zjednoczone oraz że obowiązkowe oznakowanie wskazujące miejsce produkcji rolnej ma już zastosowanie w Unii Europejskiej w odniesieniu do licznych produktów rolnych;

25. wskazuje, że informacje dodatkowe i szczegółowe są dobrowolne, a etykieta nie może być przeładowana informacjami; jest zdania, że etykieta jakości UE powinna być rozpoznawalna wyraźnie i w pierwszej kolejności;

26. jest zdania, że powinno się rozważyć także alternatywne sposoby udzielania informacji, np. informacja podana za pośrednictwem internetu lub kodów kreskowych, bądź na rachunku;

27. wzywa Komisję do przeprowadzenia wyczerpującej analizy technicznej i ekonomicznej w celu zagwarantowania, że nowe przepisy nie będą źródłem nadmiernych obciążeń dla przemysłu przetwórstwa żywności, w szczególności dla małych i średnich producentów; taka analiza powinna obejmować wykonalność wprowadzenia obowiązkowego oznakowania informującego o miejscu produkcji rolnej w przypadku produktów zawierających „istotne składniki” (czyli składniki produktu żywnościowego stanowiące ponad 50 % wagi suchej tego produktu) lub „charakterystyczne składniki” (czyli składniki żywności na ogół kojarzone z nazwą danej żywności przez konsumentów), zdefiniowane w art. 2 proponowanego rozporządzenia UE w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności;

28. postuluje, aby uproszczenie norm i zwiększenie wiarygodności logo UE gwarantującego jakość uzupełniało już istniejące certyfikaty i nazwy informujące o lokalnym, regionalnym lub krajowym pochodzeniu w państwach członkowskich;

29. wzywa Komisję, aby zachowała spójność w swoich wnioskach dotyczących polityki jakości produktów rolnych, pod względem podejścia do oznakowania informującego o kraju pochodzenia, w związku z proponowanym rozporządzeniem w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności; jest zdania, że polityka jakości dotycząca produktów rolnych powinna być realizowana w sposób uwzględniający koszty nowej polityki oraz specyfikę poszczególnych sektorów, np. sektora przetworzonych produktów rolnych;

Oznaczenia geograficzne i tradycyjne specjalności

30. uważa, że udział w systemie chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych jest jednym z instrumentów WPR mających wspomagać rozwój obszarów wiejskich oraz służyć ochronie dziedzictwa kulturowego regionów i przyczyniać się do dywersyfikacji zatrudnienia na obszarach wiejskich;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

31. uważa, że oznaczenia geograficzne mają duże znaczenie dla rolnictwa europejskiego; jest zdania, że należy utrzymać trzy systemy rejestracji oznaczeń geograficznych (dotyczących win, napojów spirytusowych oraz produktów rolnych i środków spożywczych) w ich obecnej formie;
32. uważa, że należy utrzymać obecny system UE służący ochronie produktów posiadających oznaczenia geograficzne oraz objąć wszystkie oznaczenia geograficzne ochroną na poziomie UE; uważa również, że nie należy wprowadzać nowych krajowych lub regionalnych systemów ochrony, gdyż mogłoby to prowadzić do zróżnicowania poziomów ochrony; uważa, że nie ma potrzeby tworzenia kolejnych systemów certyfikacji służących do wyróżniania żywności na poziomie wspólnotowym, ponieważ prowadziłyby to do deprecjacji już istniejących systemów i wprowadzałyby konsumentów w błąd;
33. uważa ponadto, że wprowadzone już nowe instrumenty - chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne - należy utrzymać również w przyszłości ze względu na odniesiony przez nie sukces oraz ich wysoką rozpoznawalność; uważa, że z uwagi na konsumentów należy dokonać wyraźniejszego rozróżnienia między chronioną nazwą pochodzenia a chronionym oznaczeniem geograficznym oraz że jest to możliwe poprzez informowanie opinii publicznej i działania promocyjne, przy finansowym wsparciu Wspólnoty w odniesieniu zarówno do rynku międzynarodowego, jak i państw trzecich, m.in. poprzez zwiększanie współfinansowania wspólnotowego;
34. uważa, że obecne unijne zasady dotyczące oznaczenia geograficznego muszą zostać uzupełnione, aby w pełni uznano i wzmocniono rolę odgrywaną przez organizacje wyznaczone lub uznane przez państwa członkowskie i których zadaniem jest zarządzanie prawem własności intelektualnej (przyznanym przez rejestrację jako produkt posiadający oznaczenie geograficzne) oraz jego chronienie i/lub promowanie;
35. uważa, że z doświadczeń producentów wynika, iż zarządzanie jakością produktu w oparciu o chronioną nazwę pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne oraz skuteczność ochrony przed nadużyciami to zbyt mało dla dalszego rozwoju produktów z oznaczeniem geograficznym; uważa, że prawodawstwo unijne musi zostać zmienione, aby państwa członkowskie mogły uznawać i wzmocniać rolę organizacji, które wyznaczają lub uznają, dla zarządzania, ochrony lub promocji oznaczeń geograficznych i ich praw własności intelektualnej oraz aby mogły uprawnian takie organizacje do dostosowywania potencjału produkcji do wymogów rynku na podstawie sprawiedliwych i niedyskryminujących zasad;
36. proponuje wzmocnić rolę konsorcjów dysponujących oznaczeniami geograficznymi⁽¹⁾ w celu zdefiniowania przepisów prawa zarówno w dziedzinie zarządzania ilością, jak i w dziedzinie korzystania z oznaczeń geograficznych gotowych produktów; jest zdania, że konsorcja powinny móc odgrywać rolę w koordynacji podmiotów gospodarczych, aby umożliwić możliwie najbardziej sprawiedliwą adekwatność między ilością produkowaną a ilością wprowadzaną na rynek i ilością wchłanianą przez rynki, a także działania promocyjne wobec rolników i konsumentów; uważa, że w ten sposób skutecznie można by zapewnić trwałość poszczególnych ogniw łańcucha produkcji, przetwarzania i dystrybucji, gdyż trwałość ta jest kluczowa dla istnienia obszarów wiejskich; dodaje, że właściwe zarządzanie ilością jest jednym z warunków zarządzania jakością; jest zdania, że określenie roli konsorcjów powinno zostać sprecyzowane w przepisach wspólnotowych; uważa, że praktyki i doświadczenia zaobserwowane w poszczególnych państwach członkowskich UE mogłyby zostać zebrane w całość i wykorzystane do określenia praw i obowiązków konsorcjów;
37. uważa, że procesu rejestracji nie należy uzupełniać o dodatkowe kryteria w związku z tymi instrumentami, lecz dążyć do jego uproszczenia; zauważa, że obecne procedury rejestracji chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych są skomplikowane i długotrwałe; wzywa Komisję do znalezienia sposobów przyspieszenia tego procesu;
38. podkreśla potrzebę usprawnienia badania wniosków o rejestrację, jednakże nie popiera pomysłu na skrócenie procedury badania wniosków przez wczesne i arbitralne odrzucanie wniosków, które w opinii Komisji są niepełne; niestety w wielu przypadkach pierwsze uwagi Komisji są artykułowane zbyt pochopnie lub są nieadekwatne do danego przypadku, a wynika to z braku znajomości specyfiki produktów oraz charakterystyki lokalnych rynków;
39. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy dotyczącej właściwego informowania (przy użyciu oznaczeń oraz wszelkich innych dostępnych środków) wymaganego w przypadku produktów posiadających chronioną nazwę pochodzenia / chronione oznaczenie geograficzne, rozprowadzanych pod prywatną nazwą handlową placówki handlu detalicznego; wzywa do obowiązkowej rejestracji nazwy producenta w rejestrach chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, jeżeli produkt jest rozprowadzany pod prywatną nazwą handlową placówki handlu detalicznego;

(1) Na przykład „consortium” we Włoszech, „consejo regulador” w Hiszpanii, a we Francji „organisme de défense et de gestion” lub „détenteur d'IG”.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

40. uważa, że w przypadku, gdy produkt chroniony oznaczeniem geograficznym jest wykorzystywany jako składnik, organ zajmujący się danym oznaczeniem geograficznym lub właściwe władze muszą mieć możliwość określenia zasad dotyczących wykorzystywania jego nazwy przy określaniu nazwy handlowej produktów przetworzonych oraz musi zostać upoważniony do przeprowadzania szczegółowych kontroli w celu sprawdzenia, czy cechy charakterystyczne, wizerunek lub reputacja produktu posiadającego oznaczenie geograficzne nie zostały zmienione; uważa, że Komisja musi wprowadzić jasne wytyczne dotyczące umieszczania na etykiecie przetworzonego produktu nazwy produktów posiadających oznaczenie geograficzne i wykorzystywanych jako składniki, aby uniknąć ryzyka wprowadzenia klienta w błąd;

41. sprzyja opracowaniu wspólnotowych zasad pozwalających organom zarządzającym oznaczeniem geograficznym na określanie zasad w zakresie przechowywania produktu, aby uniknąć obniżenia jego wysokiej jakości;

42. sprzeciwia się pomysłowi zastąpienia oznaczeń geograficznych znakami towarowymi, gdyż są to zasadniczo odmienne instrumenty prawne; nalega na konieczność skuteczniejszego wyjaśnienia różnic istniejących między znakami towarowymi i oznaczeniami geograficznymi; wzywa do skutecznego wprowadzania w życie istniejących przepisów wspólnotowych dotyczących niemożliwości rejestracji znaku towarowego zawierającego AOP/IGP lub odnoszącego się do nich przez podmioty nie reprezentujące organizacji producentów tych AOP/IGP;

43. ponadto domaga się kompleksowej ochrony oznaczeń geograficznych, gwarantowanej z urzędu i będącej obowiązkiem odpowiednich organów we wszystkich państwach członkowskich; pragnie, aby ochronę taką zapewnić w drodze przeglądu rozporządzenia (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾ oraz uściślenia definicji obowiązujących procedur kontrolnych na wszystkich etapach, zarówno przed wprowadzaniem produktów do obrotu jak i po jego wprowadzeniu;

44. uważa, że należy utrzymać instrument gwarantowanych tradycyjnych specjalności, ale odpowiednie przepisy dotyczące rejestracji należy jeszcze bardziej uprościć; w związku z tym wzywa Komisję, aby dokonała przeglądu instrumentu gwarantowanej tradycyjnej specjalności, przeanalizowała możliwości przyspieszenia procedury rozpatrywania wniosków oraz rozważyła możliwości zaoferowania lepszej ochrony produktów w ramach tego systemu, a także wszelkie inne środki, które mogłyby uczynić ten konkretny system bardziej atrakcyjnym dla producentów; przypomina, że instrument ten jest stosunkowo nowy, co wyjaśnia jego wciąż jeszcze rzadkie stosowanie; jest zdania, że producentów należy szerzej informować o tym instrumencie, dzięki czemu stanie się on dobrze znanym narzędziem promowania wysokiej jakości w Europie;

45. uważa, że w celu zapobiegania zanikania wiedzy na temat żywności tradycyjnej oraz sposobów jej przygotowywania przez pokolenia, Komisja powinna rozważyć utworzenie europejskiego banku wiedzy o tradycyjnych przepisach i sposobach przygotowywania historycznych posiłków;

46. wspiera wprowadzenie w życie narzędzi pozwalających na nadanie wartości małym producentom lokalnym, produkującym metodami tradycyjnymi i rzemieślniczymi oraz na ich wspólną promocję, gdyż tego rodzaju produkcja jest bardzo ściśle związana z regionem, oraz umożliwiających nadanie im nazwy geograficznej, ponieważ dla tego typu przedsiębiorstw procedury nadawania nazw AOP/IGP są zbyt uciążliwe i zbyt drogie;

47. przypomina, że niektóre oznaczenia geograficzne są systematycznie podrabiane w krajach trzecich; szkodzi to renomie i obrazowi produktów posiadających oznaczenia geograficzne oraz wprowadza w błąd konsumentów; zaznacza, że zapewnienie ochrony oznaczenia geograficznego w kraju trzecim jest dla producentów długą i trudną procedurą, gdyż każdy kraj trzeci może wypracować własny szczególny system ochrony; zwraca się do Komisji Europejskiej o udzielenie technicznego i finansowego wsparcia organizacjom zajmującym się oznaczeniami geograficznymi w celu ułatwienia rozwiązywania problemów związanych z bezprawnym używaniem oznaczeń;

48. wzywa do lepszej ochrony oznaczeń geograficznych:

— w ramach WTO poprzez jednoczesne rozszerzenie ochrony, o której mowa w art. 23 umowy TRIPS, na wszystkie oznaczenia geograficzne oraz poprzez wprowadzenie wielostronnego, posiadającego moc prawną rejestru oznaczeń geograficznych;

— w krajach trzecich poprzez negocjacje umów dwustronnych, szczególnie z krajami posiadającymi znaczenie gospodarcze;

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

- popiera cel Komisji polegający na wprowadzeniu oznaczeń geograficznych do zakresu umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi oraz uwzględnieniu ich w działalności zapowiadanego europejskiego centrum monitorowania podrobienia towarów i piractwa; oraz
- uważa, że Komisja musi ściślej współpracować z organami reprezentującymi producentów produktów posiadających oznaczenie geograficzne przed rozpoczęciem negocjacji handlowych i w czasie trwania negocjacji;
- uważa, że faktyczny postęp co do oznaczeń geograficznych jest zasadniczym warunkiem wstępnym zrównoważonego porozumienia w ramach negocjacji rolnych WTO;

49. jest zdania, że należy zintensyfikować działalność informacyjną i promocyjną systemu ochrony *sui generis* oznaczeń geograficznych; wzywa Komisję, by w dalszym ciągu sprzyjała koncepcji oznaczeń geograficznych w krajach trzecich, szczególnie w drodze rozszerzania pomocy technicznej w powiązaniu z producentami europejskimi posiadającymi te oznaczenia i/lub organizacjami producentów;

Zintegrowana produkcja

50. uważa, że należy wspierać produkcję przyjazną dla środowiska naturalnego i zgodną z racjonalizacją nakładów, taką jak „zintegrowana produkcja”;

51. zauważa, że utworzenie europejskich przepisów dotyczących zintegrowanej produkcji zwiększyłoby widoczność wysiłków europejskich rolników i hodowców w zakresie bezpieczeństwa żywności, środowiska naturalnego i dobrostanu bydła w stosunku do produktów przywożonych z krajów trzecich; opowiada się za jednoczesnym rozpoczęciem kampanii promocyjno-marketingowej dotyczącej europejskiej zintegrowanej produkcji;

52. wspiera promowanie systemów produkcji żywności wysokiej jakości zgodnej z kryteriami zrównoważonego rozwoju, jak ma to miejsce w przypadku zintegrowanej produkcji; zwraca się o utworzenie wspólnotowych przepisów w tym zakresie, aby ujednolicić kryteria istniejące w poszczególnych państwach członkowskich, czemu powinna towarzyszyć odpowiednia kampania promocyjna, informująca konsumentów o najważniejszych aspektach europejskiej zintegrowanej produkcji;

Rolnictwo ekologiczne

53. potwierdza przekonanie, że ekologiczne rolnictwo i zintegrowana produkcja przynoszą konsumentom korzyści zdrowotne, a także gwarantują, że w procesie produkcji nie dochodzi do zniszczenia środowiska w związku z zastosowaniem nawozów sztucznych, ponadto przynoszą rolnikom europejskim możliwości rozwoju, nawet jeżeli nie jest to samo w sobie rozwiązanie kwestii przyszłości światowej podaży żywności; popiera podejmowane od niedawna wysiłki na rzecz opracowania nowego logo UE symbolizującego produkcję ekologiczną, które miałyby zastosowanie do wszystkich produktów rolnych z UE;

54. uważa, że powinien zaistnieć prawdziwy jednolity rynek produktów ekologicznych oraz że wprowadzenie obowiązkowego wspólnotowego logo przyczyni się do tego w dużym stopniu; w związku z tym wyraża poparcie dla ram ustanowionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 834/2007 z 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 ⁽¹⁾, oraz wyraża nadzieję, że chociaż weszło ono w życie niedawno, rozwinięto swoje możliwości normatywne jak najszybciej;

55. podkreśla, że zarówno państwa członkowskie, jak i UE, mają obowiązek wspierania produktów o wysokiej jakości oraz ich chronienia na szczeblu międzynarodowym; w związku z tym wyraża przekonanie, że konieczne są dokładniejsze kontrole produktów ekologicznych pochodzących z państw trzecich w interesie uczciwej konkurencji między produktami ekologicznymi pochodzącymi z UE i z państw trzecich;

⁽¹⁾ Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1.

Czwartek, 25 marca 2010 r.

56. uważa, że pojawianie się produktów nieekologicznych oznakowanych w sposób sugerujący, iż są produktami rolnictwa ekologicznego, szkodzi rozwojowi jednolitego rynku produktów ekologicznych w UE; w związku z tym wyraża zaniepokojenie próbami rozszerzania zakresu stosowania oznakowań wskazujących na produkcję ekologiczną na produkty żywnościowe niewytworzone zgodnie z zasadami rolnictwa ekologicznego;

57. uważa, że niepokojące jest pojawianie się coraz większej liczby prywatnych logo ekologicznych w przypadku produktów niespożywczych, który to sektor przeżywa znaczny rozwój, lecz nie jest objęty rozporządzeniem (WE) 834/2007 Rady z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) 2092/91; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny korzyści płynących z objęcia przepisami tego sektora;

58. ponownie podkreśla, że z myślą o sprawniejszym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego produktów ekologicznych należy:

- zapewnić zgodność produktów ekologicznych pochodzących z państw trzecich z wymaganiami dotyczącymi produktów ekologicznych pochodzących z UE oraz że usprawniono kontrolę tej zgodności;
- podawać kraj pochodzenia na surowych i przetworzonych produktach ekologicznych importowanych z krajów trzecich, niezależnie od tego, czy użyto wspólnotowego logo dla produktów ekologicznych;
- poprawić wiarygodność europejskiego logo za pomocą programu na rzecz wspierania produktów ekologicznych;
- znakować produkty nierolnicze, przywoływane z uwagi na biologiczną metodę produkcji w sposób różniący się od znakowania produktów rolniczych pochodzących z upraw ekologicznych;

59. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w państwach członkowskich urzędów ds. produktów tradycyjnych i ekologicznych; uważa, że w każdym państwie członkowskim powinny istnieć instytucje publiczne lub prywatne, uznawane przez producentów i konsumentów, odpowiedzialne za kontrolowanie lokalnej produkcji ekologicznej i wysokiej jakości oraz za jej promocję;

60. wzywa Komisję do określenia, w jaki sposób zamierza propagować lokalny handel produktami rolnymi przyjaznymi środowisku;

Prywatne systemy certyfikacji

61. zauważa, że prywatne systemy certyfikacji nie dostarczają obecnie obszerniejszych informacji na temat jakości produktów, w wielu przypadkach stają się jedynie finansowym i biurokratycznym obciążeniem, utrudniającym rolnikom dostęp do rynku;

62. wzywa do sporządzenia wykazu wszystkich prywatnych systemów certyfikacji, jakie producenci europejscy muszą stosować poza specyfikacjami jakościowymi już obowiązkowymi na podstawie prawa UE; popiera utworzenie prawnych ram wspólnotowych obejmujących podstawowe zasady przejrzystego stosowania tych prywatnych systemów certyfikacji.

63. popiera inicjatywę Komisji, mającą na celu opracowanie wytycznych w sprawie dobrych wzorców funkcjonowania wszystkich systemów związanych z jakością produktów rolnych; poszczególne podmioty powinny stosować się do tych wytycznych, które powinny zawierać szereg pojęć pomagających sektorowi produkcyjnemu promować wartość dodaną wytwarzanych przez niego produktów, wspierać wzajemne uznawanie systemów certyfikacji, ułatwiać udział sektora produkcyjnego w opracowywaniu tych systemów i za pośrednictwem ugrupowań producentów wspierać uproszczenie obciążenia administracyjnego związanego z certyfikacją, aby zmniejszyć do minimum koszty ponoszone przez rolników;

Czwartek, 25 marca 2010 r.

Działania informacyjne i promocyjne

64. ubolewa nad faktem, że w komunikacie Komisji nie wspomina się o konieczności wspierania środków promocji, tak niezbędnych do osiągnięcia rentowności wysiłków, jakich dokonują rolnicy europejscy w zakresie jakości, bezpieczeństwa żywności i środowiska naturalnego; uważa, że należy zreformować instrumenty promocji, jakimi dysponuje Unia Europejska, aby zwiększyć ich skuteczność; w związku z tym proponuje, aby objąć rynek Unii Europejskiej pomocą na rzecz promocji, wprowadzoną niedawno w sektorze winiarskim;

65. wspiera działania na szczeblu europejskim mające na celu jak najobszerniejsze i jak najskuteczniejsze informowanie o korzyściach polityki UE w zakresie jakości i bezpieczeństwa żywności; zaleca Komisji i państwom członkowskim wzmocnienie wysiłków na rzecz upowszechniania informacji o normach jakości i bezpieczeństwa żywności obowiązujących w zakresie produktów wspólnotowych oraz na rzecz promowania tych norm;

66. tego rodzaju wysiłki komunikacyjne i informacyjne odnoszące się do oznaczeń geograficznych oraz wspólnotowych znaków handlowych możnaby prowadzić za pośrednictwem publicznych lub państwowych podmiotów, osób lub organizacji;

67. uważa, że – biorąc pod uwagę znaczenie rynku europejskiego dla producentów wytwarzających produkty posiadające oznaczenie geograficzne – Komisja i państwa członkowskie powinny przekazywać dodatkowe środki finansowe dla programów promocyjnych wewnątrz rynku wewnętrznego, jednocześnie w dalszym ciągu zwiększając budżet kampanii promocyjnych w krajach trzecich;

68. podkreśla, że polityka informacyjna powinna być skierowana nie tylko do konsumentów, ale także do producentów, jako że ich postępowanie jest ściśle powiązane z posiadaną przez nich wiedzą na temat rynku i oceny jakości ich produktów przez klientów;

69. podkreśla potencjalną rolę środków finansowych UE w tej dziedzinie, zwłaszcza środków dostępnych z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich; podkreśla jednak, że warunki udzielania kredytów małym producentom zostały obecnie zaostrzone z powodu światowego kryzysu finansowego oraz że fakt ten bardzo ogranicza ich dostęp do współfinansowania przewidzianego w programach rozwoju obszarów wiejskich; w tych ramach sugeruje Komisji rozważenie harmonizacji systemu kredytów rolniczych na szczeblu Unii;

70. uważa, że należy sprzyjać tworzeniu rynków rolnych zarządzanych bezpośrednio przez rolników jako punktów sprzedaży lokalnych produktów sezonowych, ponieważ jest to sposób na zapewnianie rzetelnej ceny za produkty wysokiej jakości, a także zacieśniania związków między produktem a jego miejscem pochodzenia i zachęcania konsumentów do podejmowania świadomych wyborów opartych na jakości; jest zdania, że państwa członkowskie powinny zachęcać do tworzenia przestrzeni handlowych, w których producenci będą mogli bezpośrednio przedstawiać konsumentom swoje produkty;

71. wzywa do opracowywania programów propagujących sprzedaż na rynku lokalnym, w celu wspierania lokalnych i regionalnych inicjatyw z zakresu przetwórstwa i handlu; jest zdania, że można to osiągnąć poprzez np. spółdzielnie producentów, ze względu na ich wkład w zwiększanie wartości dodanej na obszarach wiejskich;

*

* *

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.